

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Seyfi BEŞE

Gülsüm PAYLAŞAN

Rüştü ASYALI

Akif UĞURLU

M. Cavit ALPASLAN

Savaş BEYDEMİR

Osman Sulhi AKSU

Ahmet SAMUR

Osman GÜLER

Ahmet GÜNDÜZ

İfakat BEYDEMİR
(ERTAŞ)

İrfan NİKSARLI

Şeref Bedri ERDEM

İsmail BEYDEMİR

Uğur KAYA

Serpil CÖMERT

Mehmet ÇUHACI

10/92

Değerli Hemşehrilerimiz,

Saygıdeğer Okurlarımız

AĞIN DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Yirmibeşyıl önce kaynak
olduğu gibi, Öncelikli ve ileri
öğretim kurumlarına kaynakça
ve ek bilgi başvuru kitabı
olmaktadır.

Milli kütüphane ve Basın
Kurumlarının arşivinde yer
almaktadır.

Dergiye sahip olamayanlar
tüm sayıları, sayısı eksik
olanlar eksik sayıları isteyerek
tamamlayıp ciltletmelidirler.

Çocuklarımıza ve gelecek
kuşaklara bırakabileceğimiz en
kıymetli hazinedir.

YAZI KURULU

AĞIN DERGİSİ
SİZLERİN KATKILARI İLE
DAHA GÜÇLÜ OLACAK
LÜTFEN SİZDE ABONE ÜCRETLERİNİZİ
PTT 101843 NOLU
ÇEK HESABINA YATIRIN

ABONELERİMİZ

- 163- Turgut ÖZER
Çapa Ortaokulu Matematik
Öğretmesi
Çapa - İSTANBUL
- 164- Ömer KAYAOĞLU
İ.M.G. 5. Blok No: 5607
Unkapanı - İSTANBUL
- 165- Murat ÖZTÜRK
T. Halk Bankası Müd.
ELAZIĞ
- 166- Emine TÜRKER
Fidye Kızık İlk Okulu
Öğretmeni
BURSA
- 167- Ruhiye OĞUZ
Esat Cad. No: 90/3
Küçükesat - ANKARA
- 168- A.Nihat DÜNDAR
Dikmen Cad. No: 101/7
Dikmen - ANKARA
- 169- Sevgi TALU
Büyük Şehir Bel. Hst.
Psikiyatri Servisi.
Hanımeli Sokak
Sıhhiye - ANKARA
- 170- Dr. Akif UĞURLU Psikiyatrist
Mithat Paşa Cad. No: 28/4
Tel: 433 87 17
ANKARA
- 171- Kâmil ATEŞ
AKBANK Üstü MALATYA
- 172- Sami YÜZBAŞIOĞLU
Şenesenevler Kocayolu Cad.
Camev Sok. No: 8/7
Bostancı - İSTANBUL
- 173- Dr. Mustafa ÖZER
Cezaevi Tabibi
Seydişehir - KONYA

Sahibi
AĞIN Kültür ve Dayanışma Derneği
Adına
Dr. VÂKİF ÖZKUL

★
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
MUAMMER NİKSARLI

★
Yazı Kurulu
Nihat ASYALI
Dr. Vâkif ÖZKUL
Nihat İSPİR
Rüştü ASYALI
Muammer NİKSARLI
H. Cüneyt ÖZKUL
M. Cavit ALPASLAN
Yıldız İRENGÜN

★
Yazışma Adresi
Necatibey Cad. Uysal Apt. No. 20/16
Tel: 230 11 54 06430 - ANKARA

★
PTT 101843 NOLU
Çek Hesabı

★
Gönderilen yazılar yayınlansın
yayınlanmasın iade edilmez ve
telif ücreti ödenmez

★
DERGİMİZ AYDA BİR ÇIKAR
Yıl: 2 Sayı: 14/1992
Dizgi-Grafik: Biçem Dizgi Üniteleri
Baskı: Tarhan Ofset - 229 91 55
Ön Kapak: Savaş BEYDEMİR

AĞIN'ın SORUNLARI

Ağın'ın yıllardır dile getirilen iki temel sorunu var.

Bunlardan biri ulaşım, ikincisi de istihdam sorunudur.

Ulaşım sorunun çözümü olarak Karamağara Köprüsü'nün yapılması, istihdam sorununun çözümü olarak Deri Fabrikasının tekrar açılması önerilmektedir. Sorunları böyle belirleyenleri ve çözümü için çaba harcayanları kutluyoruz.

Ağın'ın sorunlarına çözüm arayanları "Karamağara Köprüsü" ve "Deri Fabrikası" dışında da arayışlara yönlendirmek ve de bu arayışlara, "Uzakta turup ahkam kesmek" şeklinde değerlendirilmesi olasılığına karşın yine de katkıda bulunmak gerekmektedir.

Tartışmayı başlatabilmek ve dergide Ağın sorunlarına daha çok yer verebilmek için birkaç öneride bulunmak istiyoruz.

Bunlar;

- Karamağara köprüsü dışında daha ucuz ve kolay yapılabilecek başka bir köprü yeri bulunabilir mi?
- Ulaşım sorununu "köprü" dışında çözebilecek başka bir seçenek var mıdır?
- Deri fabrikası yerinde başka bir fabrika veya imalâthane olup olamayacağı araştırılmalı mıdır?
- Başını sokacağı evi olmadığı için Ağın'a gidemediğini söyleyenlerin sorunlarının çözümü için neler yapılabilir?
- Ağın'da yaşayanların daha çok TV Kanalı izleyebilmele-ri için ne yapılabilir?
- Barajdan daha fazla yararlanabilme olanakları var mıdır?
- Ağın'ın bir tatik kasabası olma şansının olup olmadığının araştırılması gibi konular ilk akla gelebilenleridir.

Bunları ve bunlar dışında akla gelebilecek sorunları ve çözüm önerilerinin açık yüreklilikle dergi sayfalarında tartışmakta yarar görüyoruz.

Saygılarımızla

Ağın

AĞIN ve AĞINLILAR

Yazan: Seyfi BEŞE

Her yaratık, ister insan, ister hayvan, ister bitki olsun, bulunduğu, doğduğu yere içten, kopmaz bağlarla sınıksız bağlıdır. Bu bağlara sevgi bağı denir ki vatan sevgisi denen ve her zaman hasreti çekilen bu arzuya da sıla hasreti denir. Bu hasret biraz daha ilerlese sıla hastalığına dönüşür. Eski dilde buna daussıla denirdi. Napolyon Senthelen adasında yazdığı anısında, eğer Senthelen adasında vatan hasreti ile öleceğimi bilseydim, yurdum olan Korsika adasında, sığır çobanlığı yapardım, daha da mesut olurum der. Bizim ünlü şairimiz Süleyman Nazif'in Malta'da sürgünde iken yazmış olduğu Daüssıla adlı kitabı pek ünlüdür. Doğduğu yerden gurbete giden her insan ister dünya imparatoru Napolyon olsun, ister şair Süleyman Nazif olsun aynı hisleri duyacaktır.

Bir kitapta okuduğum bir parça, bunların hepsini içerdiği için buraya yazmayı uygun buldum. Yazar diyor ki; insanlar bilerek te olsa bilmeyerekte olsa ölçüye, dengeye ve normale her çağda ihtiyaç duymuşlardır. Zaman düşüncesini istediğimiz kadar aşip, hali geçmişte bırakmaya ve geleceği yaşamaya gayret edelim. İçimizin gizli bir köşesinde bizi geçmişe bağlayan kopmaz bağlar vardır. Babalarımızın gördüğüne bakmak, ellediği şeylere dokunmak kime zevk vermezki. Aksi halde her insan, sadece yiyen, içen, kıpırdayan bir yaratık olarak ahenk sistemlerinin dışında, şüursuz bir ömür sürecektir.

Gurbeti, sılayı, acı tatlı kederli neşeli taraflarıyla; Eğin; türkülerinde her çeşit duyguyu bulmak mümkündür.

Bu hisler altında, bu duyguların etkisi altında insanlar; doğdukları yerler hakkında da bilgi edinmek isterler. Biz Ağın'lılar da Ağın hakkında bilgi edinmek için; bir takım sözlü ve yazılı kaynaklara başvurmuşuzdur. Kendimizce, şu sözleri ve verileri değerlendirerek bilgi edinmeye çalışmışızdır. Hasteğin kalesi, kaleciğin taşları, çiftçilerin buldukları ufak tefek eşyalar; (örneğin Halil ağagilin

Adıgüzel ağının çift sürerken bulmuş olduğu, at üzerinde kılıncı elinde, ünlü Yunan heykeltıraşı, Fidyasin İskender heykeli bunlardan biridir ne yazık ki dereye atılmıştır. Daha sonra Cumhuriyet döneminde, köy yolları yapılırken Hoşirlik bağları üstündeki yolda bulunan Hitit salonu ve Pağniklilerin buldukları Hitit mezarları ve bir altın şamdan, burarlarda Hitit'lerin oturduğunu gösterir. Daha sonraları yapılan arkeolojik kazılardan anlaşıldığına göre, bölgemiz her çağda oturma alanı olmuştur. Son bilgiyi, Arkeolog Prof. Dr. A. Kılıç Kökten'den öğrenmiş olduk. Kendisini Ağustosun sıcak bir gününde Çınaraltı kahvesinde buldum. Beni serin bir yere götür dedi; Cefiye göturdüm. Bahçelerde oturduk, çok sevindi ve beğendi. Dönüşte, dereden geçerken bir çakmaktaşı buldu, "İşte bu taş M.Ö. 250 bin yıllarında delme aleti olarak kullanılırdı" deyince biz dere yukarı çıkmaya başladık ve bu taşlardan dört tane ben, beş tane de kendisi buldu ve çok sevinçliydi. Onları sıkı sıkı saklıyordu. Elazığ'dan iki arkeolog gelecekti, bu taşlardan bir tanesini onlara vermek istemiyordu. Donagilin çeşmenin başına oturduk, taşları değerlendirmeye başladı. Bu taşlar M.Ö. beş yüz bin ile, M.Ö. 250 bin yıl öncesine aitti. Dr. Kılınc'ın verdiği bilgiye göre; Hastek (Yenipayam) ile Andiri (Akpınar) köyü arasındaki, Çakmaklı mevkii, ilk insanlar için ideal bir yerleşim yeri idi. Önündeki çay, su ihtiyacı için elverişliydi; bol çakmaktaşı, materyal bakımından kullanıma çok elverişli, tepe üstü oluşu savunmaya elverişliydi. Bu verilere göre, bu bölgede birçok uygarlıklar kurulmuştur. Bunlardan eserlerinde var olan, Proto Hititler, Hititler, Mitaniler, Urartular, Romalılar, Bizanslılar, Lidyalılar, Persler, Doğu Roma İmparatorluğu, Malazgirt savaşından sonra Türk vatanı olmuştur. 1071 Malazgirt savaşından sonra, Türkler Hazar Denizi'nin kuzeyinden gelip, Fırat nehrinin iki kolu olan Karasu ve Murat kollarını kendilerine doğal yol yapıp,

Anadoluya yakın zamana kadar gelmeye devam etmişlerdir. Tahmin edilir ki; 18. yüzyılda gelenlerden bazı kabileler, Karasu kolunun kuzey taraflarına yerleşmişlerdir. Ağın, Halim Özkul'daki bir padişah fermanında, Ağaver mezraası diye geçer. Sık oturma alanı olan bu yerlerden, yaşamaya en elverişlisi, bol sulu olan Ağın, kısa bir zamanda büyüyüp, önce köy, sonrada 19. yüzyıl ortalarına doğru, nahiye oluyor.

Tahminen 1890'larda, medresede okumak için İstanbul'a giden Hüseyin Efendi, medreseyi pekiyi derece ile bitirip icazet (diploma) alıp, Sultanların cuma namazı kıldıkları camilerde vaaz etmek yetkisini kazanır. Bir cuma günü Aya-sofya'da vaaz ederken, 2. Sultan Hamit cuma namazına gider ve hocayı dinler. Çok beğenmiş olmalıdır ki; namazdan sonra hocayı çağırır. Nere-lisin diye sorar, hoca Eğinin Ağın nahiyesindenim der. II. Abdülhamit saray nazırı hacı Ali Bey'e emir verir, "hocaya para ver, vakıflardan da bir pay ayır, bir tertipte kitap ver, gitsin memleketinde bir medrese yaptırın kendisi gibi hocalar yetiştirsin" der. II. Abdülhamit camiden ayrılır, arabasına biner, meğer Ermeni komitecileri padişahın geçeceği yola bomba koymuşlardır, hoca ile konuşmasında geciken padişah, oraya gitmeden bomba patlar ve kesin bir ölümden kurtulur. Arabacısı ve koruyucuları hepsi kaçarlar. Padişah atların dizginini toplar, hiç bir şey olmamış gibi doğruca saraya gider. Böylece korkak Abdülhamit kahraman olur. Hoca Hüseyin Efendi, parayı, kitapları alır, Ağın'a gelir. Medresenin iki elemanı vardır; biri kendisi (müderris: öğretmen) biri de babam Bevvap (kapıcı). Babam hem çalışır, hem okur ve icazet (diploma) alır.

Yakın köylerden gelenler okur, akşam köylerine dönerler. uzaktan gelenlere de, 4-5 kişiye bir.oda verilir. Hoca, Ağın'ın medresesinin öğretmeni, hem Ağın'ın yöneticisi, hem de aşağı caminin imamı. Mühür onda, söz onun idi, davanın hakimiydi. Onun sözünden kimse çıkamazdı, neşeli, hoşsohbet, misafirperver idi. Öğrencileri içinde Kohpinik (Ayvacık) köyünden bir öğrencisi vardır, Abdullah Lütfi, deha derecesinde zekası, inat derecesinde direnişi, hiçbir şeyden korkmayacak derecede cesareti olan bir öğrenciydi. On kilometre uzaktaki köyünden, sabah gelir,

akşam köyüne dönerdi. Köyünün beşyüz metre önündeki çayı, her akşam sabah geçer; akşam köye giderken, çayı geçtikten sonra bile aklına okuduğu dersten bir kelime takılırsa, geri döner hocasına sorar, öğrenir tekrar köyüne giderdi. Bilmediği bir kelimeyi öğrenmek için, icbederse saatlerce çalışırdı. Medreseyi bırakıp İstanbul'a giden abdullah Lütfi, polisiğe başvurur. İmtihana girmesini söylerler. Okuma bildiğini, fakat yazamadığını söylemesi üzerine yazması olmayan polis olamaz derler. O zamanlar medrese, yalnız okumayı öğretir, yazmayı öğretmezdi. Abdullah Lütfi yanına bir haftalık yiyecek alıp, gece gündüz çalışır, yazmayı öğrenir. İmtihanı başararak, polis olur. Bir yıl polislik yapar, ayrılır öğretmenliğe geçer. Öğretmenlikte geçen ilginç hayat hikayesinin, özenerek okutup öğretmen yaptığı (Hek-kambaşı gllin Süleyman) Süleyman Gündüz'den beraberce dinleyelim: Elazığ'ın birçok kaza ve nahiyesinde öğretmenlik yapan A. Lütfi Hoca, Ağın'daki öğretmenliği sırasında, Padişah II. Abdülhamit hakkında bazı sözler söyler, bunu padişaha duyururlar, Ağın'a bir hafiye gönderilir (Mit örgütünden). Bu memur, altı ay Ağın'da Abdullah Lütfi hakkında araştırma yapar, Ağın'lıların çoğu bu hafiye tanıır, yalnız A. Lütfi Hoca tanımaz. Çünkü o görevinden başka şeyle uğraşmaz. Altı ay sonra hafiye İstanbul'a döner, gözün aydın derler, A. Lütfi şaşırır; ne var gözaydınına der. Gizli polis gitti dediklerinde, yaa o benim için mi gelmişti der, evet sizin için gelmişti dediklerinde de; hiçbir şey söylemeden doğruca postaneye gider saraya şu telgrafi yazar.

2. Sultanhamit Han Hazretlerine İstikâmet mahza bir cinayetse, ben bizzat o fillin failiyim. Türkçesi: Doğruluk, katı olarak cinayet sayılıyorsa, ben o cinayeti işleyenlerdenim. Bütün tanıdıkları, "hoca seni öldürtürler, etme eyleme" derlerse de Hoca kimseyi dinlemez, teli çeker, bir şey de çıkmaz.

"Ağın'da okuyabilen her genci, velevki zorla da olsa okuturdu" diyor Süleyman Gündüz. Elazığ'da açılan öğretmen okuluna İstanbul Darülfünunundan ((üniversitesinden) mezun, ağın'lı Ömer Lütfi Yücel müdür olarak tayin edilir. Ağın'da A. Lütfi'nin yetiştirdiği öğrencilerden büyük çoğunluğunu öğretmen okulan alır. İlk mezun olan-

lar göreve başlamadan, 1914 1. Dünya Savaşı çıkar, hepsi de askere alınırlar, gidenlerden pek azı geri döner.

Bu savaş sırasında, A. Lütfi Ağın'dadır. Elazığ'dan bir heyet gelir, ordu için koyun, keçi, inek toplarlar. Toplanan koyunlardan birisini görevliler bir bağda keser yerler. A. Lütfi sabahleyin gelir, caminin önündeki musalla taşına çıkar, hayvan toplayan heyet te oradadır. Gelin vatandaşlarım, ne uyuyorsunuz, Kafkas cephesinde vatan için çarpışan evlatlarımız için toplanan koyunlardan birisi kesildi ve yendi, siz hala uyuyorsunuz. Heyetin başkanı olan albay kalkar; "hoca benim yetkim seni şu taşın önünde asmaya yeter aklını başına al" der. Hoca, buna karşılık olarak; beni asma, otuz paralık bir kurşunu esirgeme de, tabancanı çek ve beni vur ki, oraya kanım aksın. Belki oradan bir adam yetişir de; şu talihsiz yurdu kurtarır, bunu esirgeme, der. Heyet; nereden çattık bu belaya der ve çeker giderler.

Medreseler Osmanlı İmparatorluğunun çökmesine sebep olmuştur diye, amansız düşmanıdır. Bir gün öğrencilerine, "yarın gelirken bir kazma bir de kürek getirin" der. Öğrenciler ne yapacaklarını bilmeden götürürler. "Gelin gidip, medreseyi yıkıp, yerini tarla yapacağız" der ve yürürler. Önterine babam çıkar, o da medresenin onun kadar aleyhindedir, kırk yılını almış fakat lazım olan şeylerden çoğunu vermemiştir. A. Lütfi hocaya der ki "Eğer medresenin binasını yıkmak yetecekse, öğrencilere gerek yok ben onu iki saatte yıkar yerle bir ederim, onun içini yıkmak lazımdır" Doğru söylüyorsun der ve döner.

Bu topluma uymayan davranışından dolayı kendisine tahtasız (az akıllı) lakabını vermişti halk. İlk kez kendi kızı Seniha'yı okutup öğretmen yapmıştı. Yeni bir alfabe düşünmüş ve bazı değişikliklerle koaylaştırmaya çalışmıştır. Öğretmenliği içinde öğrendiği Fransızca ile Viktor Hugo'nun Sefillerini anlayacak kadar öğrenmişti, tabii kendi kendisine. Her isteyene de Fransızca öğretmek isterdi. Ona göre kalkınmak için, milletin bütün fertlerinin aynı tahsili görmesi gerekiyordu. Cumhuriyet döneminde Süleyman Gündüz'le Elazığ'da bir dükkanda otururken sokakta bir gürültü çıkar. A. Lütfi hemen ilgilenir. Bir keçinin bir boynuzundan bir polis, öteki boynuzundan bir kadın tutmuş, ikisi de

bağırıyor: -Gel Süleyman, vatandaş haksızlığa uğramış. Hoca, kanun orada, polis var. -Kahrolasın haksızlığı polis yapmış. -Gittik öğrendik; kadın keçisini polise dört meciddiyeye satmış, gümüş para ile, polis kadından bir mecidiye almış, bir banknot vermiş. Banknotun o günkü para değerli bir mecidiye, keçi bedevaya gitmiş. Polis der ki -devlet bu banknotu yüz kuruş kabul etmiş. -kadın bunun değeri yirmi kuruştur der. A. Lütfi polise -bunun değeri bir mecidiyedir, yani yirmi kuruştur der. Keçinin bir tarafındaki polis, karakolda devletin parasını kabul etmediği için onları cezalandıracağı tehdidini savunurken, keçinin öbür tarafında, hoca her beş adımda bir kez kadının, yarım metre bez sarılmış kafasına bir kez vuruyor ve -ne zaman bu kafa tenevvür edecek te (aydınlanacak ta) polise hakkını yeridmeyecek. Bu halde bir binanın altındaki polis müdürlüğü karakoluna gittik. Kapı açıldı, polis müdürü hemen ayağa kalktı, koşarak hocanın elini öptü; polisten bir şikayeti olup olmadığını sordu. Hayır polisten şikayetçi değilim. Yine kadının kafasına vurarak -şikayetim bu kafadan, ne zaman bu kafa tenevvür edecek te polise hakkını yedirmeyecek. Kadının keçisini dört mecidiyeye sattı ve parayı kadına verirken son bir kez aynı sözü tekrarladı. Ne zaman bu kafa tenevvür edecek te polise hakkını yedirmeyecek. Yine Elazığ'ın kazalarında öğretmenlik yaptığı okulun çocuk yaştaki işçisini okutarak öğretmen yapmış. Kendisine müfettişlik teklif edildiği zaman, hoca, -kim okutuyor ki ben teftiş edeyim okutan lazım, teftiş eden değil der. Müfettiş lazımsa, işçilikten yetiştirdiği öğretmeni önerir ve o müfettiş olur. Milli Eğitim Müdürüdür yakın zamana kadar. Çok yakın zamanda da ölmüştür. Bunlar benim duyup işittiklerim. Kırk yıldan fazla öğretmenlik yaptıktan sonra "FAZİLET" öüllü ile emekli olmuştur.

Emekli olduktan sonra da Minayik (Dürümlü) köyünde özel olarak bir kaç yıllık öğretmenlik yapmıştı. 1930 yılında öğretmen okulunun üçüncü sınıfında öğrenci iken, Fransızca dersi almak için gittiğim evinde yatakta buldum hocayı. Hasta değil fakat ihtiyar idi. Ders verip veremeyeceğini sordum; -veririm, fakat bir gün gelmemezlilik edersen kabul etmem. Şartını kabul ettim. -oku bakalım dedi, okudum. Tercüme et dedi, tercüme ettim.

Gramer sordu, cevapladım. -okuma zayıf, ötekiler iyidir dedi, devam ettim.

Cumhuriyetin ilanından sonra Ağın'da, yine okuttuğu öğrenciler çoğalmıştı. Elazığ'da yeni öğretmen okulu açılmış, Meslek Dersleri öğretmenliğine de Halim ÖZKUL atanmıştı. Bu kez de, A. Lütfi'nin son yetiştirdiği öğrencileri Halim Özkul öğretmen okuluna yerleştirilmişti. Elazığ'da öğretmen okulunun kalkmasından sonra, Köy Enstitülerinin açılışında Ahmet Remzi Gençosmanoğlu, Latif Yurtçu, Hayrullah Fırat Ağın'lıların okumasında çok yardımcı olmuşlardır. Rahmetli olan hepsine teşekkür borçluyuz.

1924 yılında medrese kalkmış, eğitimde birlik kurulmuş, teokratik devlet ortadan kalkmış, inkılaplar başlamıştı. Fakat Hoca Hüseyin Efendi eski kıymetinden hiçbir şey kaybetmemişti. Yine Ağın'ın hakimi, yine yöneticisi, yine sözü geçen tek adamıydı.

Bir gün, 1925 yılının bir günü dellal bağıyordu. Hocanın emri var; kazmasını, küreğini, silahını alan herkes caminin önünde toplansın. Her zaman olduğu gibi bu davete koşan ilk meraklılar, biz çocuklar olduk. Hoca henüz gelmemişti. Halk konuşuyordu: Şeyh Sait isyan etmiş, şeriatı kurtaracakmış. Belki de hoca bizi onun için çağırmıştır. Acaba yardımımı gönderecek, her halde şeriat için isyan eden ve onu kurtarmaya çalışan bir adama yardımdan başka ne yapılabilir diye konuşmalar devam ederken, hoca geldi ve ünlü söylev kürsüsü olan musalla taşının üzerine çıktı. Toplanan halk etrafında kümelendi. O gür bir sesle, -Arkadaşlar, Şeyh Sait adında birisi isyan etmiş, Elazığ'a gelmiş, şeriatı kurtaracakmış. Allah, şeriatı kurtaramamış da bunu vekil tayin etmiş, Allah şeriatı kurtarmak için kimseyi vekil tayin etmez ve isyan edenin hakkını da kimseye vermez. Bir ayet okudu ve Türkçesini söyledi. Burada Allah buyuruyor ki devlet istediğini yapmak ta serbesttir. İsyankarlar bu tarafa doğru gelecek olurlarsa, Fıratın kenarında siperler kazıp içinde bekleyeceğiz. Geldikleri zaman ateş edip öldüreceğiz. Halkın önüne düştü doğru Fırat kenarına gittiler. Bizim tarafa gelmediler, Diyarbakır tarafına yöneldiler. Bu Şeyh Sait olayından sonra, Hocayı Kemaliye Müftülüğüne atadılar ve Bakanlar Kurulu kararıyla 1933 yılına kadar, yani ölünceye kadar bu görevde kaldı.

Yukarıda adları geçen Ağınlılar sayesinde, nüfusun %99'u okuryazar olmuş, nüfusundan daha çok öğretmen ve bir o kadar da memur yetiştirerek millete hizmet etmiştir. Keban barajı istimlak davaları ortaya çıkıncaya kadar Ağın mahkemesinde hakim durmazdı. Bir yaz tatilinde Ağın'da, Samsun lisesinden bir öğrencimi hakim olarak buldum. Ağın'ı çok sevdiğini fakat bir yılda tek bir dosya işlediğini bununlada terfi edemeyeceğini, daha fazla kalmanın aleyhinde olacağını söyledi. Hapishanesi bomboştur.

1950'li yıllarda üç problemi vardı Ağın'ın. Kaza olmak, ortaokula kavuşmak, elektrik. Her üçüne de Ağınlıların çalışmalarıyla kavuşulmuştur. Bu güne kalan ve uzun hikayesiyle devam edip gelen bir köprü sorunu ve sulama sorunu vardır. Uygarlık ilerledikçe yeni problemler de çıkacaktır. Aziz hemşehrilerimizin sayesinde onların çözüleceğine de inancım tamdır.

Birinci Ağın mecmuası 1960'larda çıktığı zaman ben de vardım. Nasıl çıktı, niçin az ömürlü oldu ve niçin kapandı. Bir akşam oturmasında rahmetli Cevat Onay'ın evinde böyle bir fikir ortaya atıldı. Hasan Hocaoglu ve daha birkaç Ağın'lı vardı. Uygundur dediler ve çıktı. Hasan Hocaoglu savcı yardımcısı idi, o resmi işlemleri yaptırdı ve çıkmaya başladı. Fakat ömrü az oldu. Sebepler açıktı.

Önce, mecmuanın tanıtılması için, tanınan bir isme ihtiyaç duyulmuştu. Sonra yöresel değildi. Ağınlılar belli bir iktisat sistemine sahip değillerdi. Bu kadar kalabalık ta değillerdi. Mecmua yöresel değil genel idi. Aynı zaman da öteki mecmualar derecesinde kaliteli de değildi. Kurucuları daha fazla ilgilenemedi. Bir kısmı başka yerlere atandı, bir kısmı öldü. Organizasyonun iyi olmayışı ve alt yapı yoksunluğundan kapandı.

Yenisine gelince; görebildiğim kadarı ile çoğunlukla yöresel olduğundan Ağınlıların hepsi tarafından benimsenmiş ve dört elle sarınılmıştır. Herkes sahip çıkmış ve benim demiştir. Organizasyon mükemmeldir, kalabalıktır ve de azimli, bilgili gençlerdir. Bu durumdaki Ağınlılar çoğalmış ve ekonomik durumları yükselmiştir. Ağın'ı ve Ağın'lıları sevenler için bu durum elverişlidir. Umarım ki yeni Ağın Dergisi uzun ömürlü olacaktır. Kuruyucularına, yürütenlere ve çalışanlarına teşekkürler.

GİTTİN - GELME

Her yokuşun sonunda beklenen düzlük vardır
Her gidişin ardından yine gelen o yârdır....
Beklemekten usanan, gönül yoruldu artık
"Yalnız bana gel" dedim, hep geldin bana artık!..

Benim olan benimdir, paylaşmak neyi, niçin?
Rüyalar korku dolu, yangınlar için için...
Dikenî bende olan, başka elde kalamaz
Gülmek varken, ağlamakî böyle seven olmaz.

Bir buldum, bir kaybettim; hep böyle yaşayamam,
Gelsen de geçti artık, bu kahrı taşıyamam.
Madem gittin bu yerden, yangınım sönsün bırak
Gelme yorgunum inan, beni benimle bırak...

Bir gün bahar yaşadım, geri kalan karamış
Sevdanı dokudum ben, işledim nakış nakış.
"Sabret!" dedin sabrettim, gülüşün yetti bana
Yetmeyen birşey var ki bugün dargınım sana...

Tenin benimde yandım, sevdan ile uyandım
Öyle sıcak geldin ki gidişin olmaz sandım.
Mavi denizde kalsın yaşanmış güzel masal
Gelmesen olur canım, madem gittin orda kal!..

Gülsüm PAYLAŞAN

BİZE GÖRE "LÂİKLİK" NEDİR... NE DEĞİLDİR?..(*)

Rüştü ASYALI

"Bize göre..." diyerek başlamazsak, bu yazı "laik" bir yazı olmaz.

Evet bize göre;

"Laisizm" yalnızca "din ile devlet işlerinin birbirinden ayrı tutulması ve ayrı düşünülmesi" değildir. Laisizm, bir yaşama biçimidir. Yani, yaşamın her yerinde, insanın-insana-insanca... YANI SAYGILI... davranması bilincinin ve de hoşgörüsünün göstergesidir... Buna göre de:

- Yatakta, kadınla erkeğin eşit haklar ve hazlarla birleşmesi, laikliğe bir adımdır.
- Büyüğün, küçüğe "Sus... sen bilmezsin, sen anlamazsın..." demesi, laikliğe aykırıdır.
- Küçüğün, büyüğe "Hadi canım sen de, sen ne anlarsın..." demesi, laikliğe aykırı değilse de, hoşgörüyü aykırıdır. (Çünkü -büyükler gibi- küçükler de hoşgörünün, laiklik olduğunu bilemeyebilirler.)
- Bir insan, birşey diyor ya da demeye çalışıyorsa, onu, iyi dinleyip, iyice anlamadan "müdahale" etmek laikliğe aykırıdır.
- Başını örten kadına karşı çıkmak, "başını örtme" demek, laikliğe aykırıdır.
- Kıçını açan kadına karşı çıkmak, "kıçını ört" demek, laikliğe aykırıdır.
- "Bizim gelin bizden kaçır, başını örter, kıçını açar." deyişi de -bir bakıma- laikliğe laf çakmaktır. Yani, özünde bir çelişki taşır. Oysa, buna karşın, "Eee... ne yapalım? Bu yaklaşımda insanın şaşkınlığı var. Biz de insana "doğru" yaklaşıp, anlaşırsak, derdimizi anlatırız." demekse, laikliğe bir başka adımdır.
- "Biz adam olmayız kardeşim!" demek, laikliğe aykırıdır.

- "Niye adam olamıyoruz yahu?" deyip, nedenini araştırmak da laikliğe bir adımdır.
- "Oyunu şu partiye vermezsen, seni oyarım!" demek, laikliğe aykırıdır.
- "Oyunu ver de kime verirsen ver" demek de demokrasi yoluna atılmış bir adımdır, yani ki "laiklik"i hatırlatır.
- Hemen yanıbaşında, "Düşünce Özgürlüğü"de "insanlığı" hatırlatır. (İnsanlığı hatırlayınca, işimiz kolay, sürdürebiliriz düşüncemizi...)
- "Sen kadınsın, öyleyse öte dur" demek, laikliğe aykırıdır.
- "Ah, siz erkekler... Siz yok musunuz, siz!" demek de, laikliğe aykırıdır.

Yazımıza bir yatak hakkı ve hazzıyla başlamıştık, öyle de bitirelim... Hani demeye getirdik ki: Laiklik yatakta başlar! (Aykırı düşüncelere bayılırım!?) Peki kardeşim, "Laiklik" adına, kadınla erkek ne demeli, ne etmeli, dersiniz, söyleşiyi sürdürelim:

- "Gel birleşelim..."
- Gel anlaşalım-dinleşelim"
- "Ben kadını..."
- "Ben erkeğim..."
- "Nasıl birleşeceğiz?"
- "Nasıl istersen!"
- "Nasıl anlaşip - dinleşeceğiz?"
- "Nasıl istersen!"

Bu söyleşi, "Laikliğe" uygundur!.. İşte bu söyleşi, Adem ile Havva'ya -ibretli- bir "laiklik" dersidir! Uzun sözün kısası, bizce, SAYGI ve HOŞGÖRÜ yeterlidir!..

10 Mayıs 1992

(*)1. Bu yazı, "Laiklik"i atla-deve sananlara "ithaf" olanur, "Laiklik"nin ne olduğunu bilenlere de "yazı" çağrısında bulunulur.

II. Bu yazı Sayın Prof. Dr. Zeki HAFIZOĞULLARI'nın

Dergimizde yayınlanan LÂİKLİK yazısından önce

yazılmıştır. O yazıyla bir ilişkisi yoktur.

GÜLMEK

Olmasaydı eğlenme gülme
Güme giderdi insan
Güme...

Şarkısız kahkahasız.. danssız
Bir yaşam düşün
Ruhunun üşüdüğü
Hatta donduğunun
Resmidir...

Gülme güldürme
Yaşamın ders arasıdır
Coşkuları tadamamak
Bir yaşadım sanısıdır
Çalışmanın da tuzsuz kal-
masıdır...

Haydın gülüşelim
Gülme coşma anıdır
Dostlara sevenlere
Kuçaklama zamanıdır
Haydın coşalım
Kendimize ulaşalım...

23-12-1990

YORGUNUM

Darmadağınık herşey
Herşey bir yerlerde.
Odam karanlık, güneşsiz.
Sen bir köşeye
Ben bir köşeye çömelmeşiz.
Dorukta suskunluk
Durduk durduk durduk...
Gece olmuş.
Odam karanlık, güneşsiz.
Öpüştüğümüz, sevdiğimiz
Günleri, saatleri arıyorum.
Sen o köşede ben bu köşede
İçimden bağıryorum:
Nerdesin nerdeyim
Herşey herşey nerede...
Böyle karanlıklar olurmu sevgilerde
Yorgunum...

19-5-1991
Akıf UĞURLU

BOYA SANDIĞI

M. Cavit ALPASLAN

Altında Mamak Çayı'nın aktığı, Dışkapıdan Dikimevi ve Samsun yoluna çıkan bulvarda arabalar bir şerit gibi birbirlerini kovalıyor. Bulvarın iki yanında keçinin bile zor tırmanabileceği bu taşlı kayalı yamaçlar gece kondularla dolu. Yolun kuzey doğusu Hıdırlıktepe, güney batısı Kaletepe. İşte bu iki tepenin arasındaki semt Bentderesidir.

Kalenin hemen dibinde, sarp kayalıkların altında Seymenler ilk ve ortaokulları yan yana. Okulun hemen yüz metre kadar ötesinde tek minareli kurşun kubbeli camii var. Sol tarafta biraz ilerde genel evin polisi bekçili kapısı gözüküyor.

Şubatın soğuk günlerinden biri. Okulun önünde dolmuştan inip, okul bahçesinden içeri giriyorum. Lapa lapa yağın karın altında oynayan, duvar diplerinde yırtık giyisi ve partial ayakkabılı titreşen çocuklar çelişki yaratıyor.

Zilin çalmasıyla sınıflardan boşalan çocuklar okulu terkederken yeni gelenler koşarak sınıflara doluşuyorlar. Okula giriyorum. Islak ve buğulu hava, üşüyen kaslarımı gevşetiyor. Müdür odasında programa

bakıyorum. 5-c sınıfına gireceğim. Sınıf levhalarından 5/c'yi bulup giriyorum. Bayan öğretmen resim dersi yapıyor. Dersane tıklım tıklım dolu. Buğulu camlardan su damlacıkları derecikler yaparak akıyor.

Sıralara göz gezdirdim. Arka sıralarda oturan iri hantal yapılı yüzü sapsarı çocuk dikkatimi çekti. O tarafa yürüyerek çocuğun başucunda durup uğraşısını seyrettim. Çocuk resim yapmıyor; kitap okuyordu. Başucunda duruşum onu tedirginleştirdi. Başını bana çevirdi gözgöze geldik.

- Dersiniz resim sen neden resim yapmıyorsun? dedim.

- Ben dersimi bitirdim zamanımı değerlendiriyorum dedi.

Okuduğu kitabı elime aldım. Viktor Hügo'nun Safillerinin Mehmet Cihangir tarafından kısaltılmış çevirisiydi.

Yanına oturdum. Üzerinde elbiseleri yoktu da sanki eskilere bürünmüştü, çorapsız ayağında soğuk kuyu lastiği vardı. Yüzü sapsarı ve şişkindi. Yırtık kirli elbiselerinin beni rahatsız edeceğini sanarak sürekli kendini öte tarafa çekiyordu.

- Adın ne? dedim.
- Salim
- Salim baban ne iş yapıyor?
- Babam yok efendim.
- Annen ne yapıyor?
- Hiçbir şey yapmıyor.
- Peki nasıl geçiniyorsunuz?
- Biz geçinmiyoruz ki.

Konuşmaya ara verdim. Onu rahatlatmak istiyordum, kitap hakkında sorular sordum. Sefilleri bana anlatmaya çalıştı.

- Salim ne yiyip içiyorsunuz?
- Efendim ben hastahaneye gitmeden evvel bir boya sandığım vardı; okuldan çıktıktan sonra boyacılık yaparak para kazanıyordum, akşam ekmek helva-peynir alarak eve getiriyordum anamla yiyorduk dedi.
- Şimdi boyacılık yapmıyor musun?
- Sandığım yok efendim, ben hastahane iken anam çok üşümüş, kırıp yakmış.

Bu sırada öğretmen yaklaşarak beni masasına davet etti. Salim'i anlattı:

- Efendim Salim çok yoksul, hastalıklı bir anası var. kendisi de hastaydı, hastahane yatırıldı, nefrit tanısı koydular, on beş gün yatarak çıktı dedi.

Zil çaldı, öğrenciler dışarı çıktı. Ben Salim'i alarak boş bir odada konuştum. İleriye dönük yaşam şeklini anlattı. Yazın Çorum'a gidip anasıyla mercimek toplayacağını, pazarda tornetçilik yapacağını, pa-

ralar kazanıp anasını tedavi ettireceğini, eve odun ve yiyecek alacağını yaşayamadığı çocukluğuyla söyledi durdu.

- Salim sana yeni bir boya sandığı alsak para kazanır mısın? dedim.

-Kazanmam mı efendim.

Bu sırada öğretmen geldi, kendisinin Çocuk Esirgeme Kurumunda görevli olduğunu belirterek o kaynaktan yararlanıp bir boya sandığı alabileceğini söyledi. İLKSAN Genel Başkanı Hulusi Gökçe'yi arayarak Salim'le ilgilenmesini rica ettim.

* * *

Birkaç gün sonra eşimle birlikte alışveriş için Rüzgarlı Sokaktaki İlsan Mağazasına gitmiştik. Girişte Salim'e rasladık. Yepyeni bir boya sandığının başında oturmuş müşteri bekliyordu. Sirtında miflonlu yeni bir mont, ayağında yepyeni bir bot ve bacağında kalın kumaştan yeni bir pantolonu vardı. Ayağımı boya sandığının üzerine koydum hiç yüzüme bakmadan gayretle fırçalamaya başladı. Bir ara kafasını kaldırdı, göz göze geldik. Beni tanımıştı. Hemen ayağa kalkarak elimi öpmeye çalıştı ve:

- Bu boya sandığını siz aldırmiştınız efendim dedi.

- İyi oldun mu Salim dedim.

- Öyretmenim 250 kilo odun aldım, anam soba yakıyor artık. Bu mağazadaki amcalar elbiselerimi ve ayakkabımı verdiler (İlsandakiler) Üşüdüğüm zaman içeride ısınmama izin veriyorlar, araba da yıkıyorum para kazanıyorum, evimize ette her şey de alıyorum dedi.

ANAM

anam

'dışarda kalanlara yardım etsin'
... diyor Allah'ına

dışarda soğuk
dışarda yokluk

anam

şükrediyor Allah'ına

sobaya yaklaşıp

sıcağı duyumsayaraktan

elleri sıcacık

bacakları buz daha

anam

'dışarda kalanlara yardım etsin'
.... diyor Allah'ına

elleri sıcacık

bacakları buz daha

kim anlatır bize

kışların ak olduğunu

kim uydurur düşlerce ak olduğunu
oysa kapkaradır bizde

halkçası karakış

kışlarımız karadır bizim

kömür karası

yakamadığımız kömürün

karası gibi

kışlarımız karadır bizim

umutsuzluk karası

ısınırken, çok çocuklu komşunun

ödünç kömürünün biteceği zamanı

ısınırken, çok çocuklu komşunun

üşümüşlüğüünün utancı

bizde mevsim vardır

bir mevsimki

adı karakış

anam

yardım istiyor Allah'ından
kendi haline şükrederekten
'dışarda kalanlara yardım etsin'

..... diyor

pollyanna'nın mutluluk oyunu

oysa bu

zaten halkım

hep o oyunu oynamada

yaşamı bunun

üzerine kurulu

ezilen diğer halklar gibi

halkımda hep

şükrediyor

daha kötüsü olmadığına

halkım hep

şükrediyor

ve bazan

bu güne

güzel yarınların

dünüymüşçesine

öyle umutla bakıyorum ki

öylesine bir bekle-

mişlikle

aynı mutluluk oyununun

belki yinelenmesi

ama sonuncu oyunu değil bu

ne neyin sonu?

hangi son başlangıcı diğerinin

halâ süregitmede bir şeyler

sonu mu bu

sonun başlangıcı mı?

Savaş BEYDEMİR

1987

ATATÜRK SEVGİSİ

Osman Sulhi AKSU

1960 yılında Urfa'ya, şimdiki Şanlı Urfa'ya Emniyet Müdür Vekili olarak atandım. İhtilâl akabinde butayın benim için bir lütuf idi. Gider gitmez de soruşturma kurulu başkanlığına seçildim. Lise de Matematik hocası yokmuş, onu da kabul ettim, Sanat Enstitüsünün fransızca hocası yokmuş onu da kabul ettim. Ancak benim kabul etmem yeterli değil, vali beyin izni gerekli idi. Her iki eğitim kurumunun müdürü Vali vekaletine bakan Mesut Uyanık beyin onayını almak için gittiler. Bir süre sonra Mesut Bey, telefonla yanına çağırdı, "Be kardeşim sen öğretmenlik yapmak istiyorsun amma buralarda öğretmenlik için yüksek tahsil gerekli, yüksek tahsil" diye özellikle "yüksek tahsil" deyiminin üzerine basa basa tekrarlardı. Biraz da küçümseyerek bana bakıyordu. Var efendim, hem de iki tane, hemen takdim edeyim" dedim. Gittim getirdim. "Bir tanesi yeterli" dedi. Burada öğretmenliğim sırasında ve ilk müdürlüğümün acemiliğinde bazı enteresan ve enteresan olduğu kadar da ibret veri-

ci olaylarla karşılaştım. Polis okulundaki derslerim sırasında bunları anlatarak, benim düştüğüm duruma girmemelerini öğütlerim. Anlatacağım olay bunlarla ilgili değil. En candan, en içten bir Atatürk Sevgisinin ifadesidir.

O yıllarda Atatürk'ün heykellerine, büstlerine, resimlerine, masklarına karşı hakaret oluşturan saldırılar oluyordu. Anlayamadığım bir zihniyet. Sana, "kişiliğini, hürriyetini, saygınlığını, insanlığını", bağışayan, bütün dünyanın takdir ettiği bu büyük insana karşı bu saldırıyı nasıl yaparsın? Ben "aldığımız bu hür nefesi" ona borçlu olduğumuz bilincini hiç bir zaman unutmadım, saldırı olaylarını daima lânetle andım, esasen normal bir insanın bu tür davranışları yapmayacağı kanaatindeyim, aksini normal bir insan için düşünemiyorum.

Bu tür olaylara karşı uyanık bulunulması ve gerekli tedbirlerin alınmasından bizzat Emniyet Müdürlerinin sorumlu olacağına ilişkin ihtilâl hükümetinin gizli emrini alınca, memur-

ları ve bekçileri toplayarak bir konuşma yaptım. Bu sırada Şehmuz adında bekçinin ağladığını, farkettim. Niye ağladığını sorunca "Urfa'nın işgalinde gavurlar babamı dövdü, gözleri kör oldu, kör öldü. Onu görsün de öyle ölsün isterdim". "O" dediği "Atatürk" idi.

Eski belediye binasının yanında ki "Öğretmenler lokali" bahçesinde Atanın büstü vardı. Büst tunçtan yapılı ve büyükçe, fakat derin olmayan havuzun ortasındaki kaide üstünde idi. Bu büstün korumasını Şehmuza verdim. "Bu vazife benim namusum, dinim, imanımdır" diye seve seve üstlendi.

Aradan bir süre zaman geçmişti. Yazın güneyden esen kum fırtınaları ile Urfa'nın karanlık günleri olur. Çok seyrek olan bu günler bir anda zifiri karanlığa dönüşür. Herkes evine çekilir. Çoğu kez bu kum fırtınası yağmurla sonuçlanır, kurbağa, kertenkele, çekirge gibi hayvanları yere indirir. Her yer bir balçık çamuru ile kapanır.

İşte böyle bir gün idi. Ben de erkenden eve çekilmiştim. Gece, eve ekip gelerek, bana acı haberi verdi. "Atatürk'ün büstü, bekçi ile birlikte kaçırılmıştı." Çok üzüldüm. Telaşlandım.

Henüz müdürlüğüm onaylanmamıştı, onaylanması tehlikeye giriyordu. Ekip ile birlikte, büstün bulunduğu yere gittik. Yollarda kimsecikler yoktu. Büst de yerinde yoktu. Etraf sakin. Durumu soracak kimse yoktu. Bir tek ihtimal vardı "Bekçiyi evinden aramak" Evi bilen birini bulduk. Eyübiye mahallesinin dar sokaklarını karanlıklar içinde yürüdük. Evler hep birbirine benziyordu. Ben hem üzüntülü ve hem de endişeli idim. "Acaba bekçiye birşey yaparlar mı, nereye kaçırmış olabilirlerdi?" Daha çok şeyler geliyordu aklıma, ancak üzerinde durmak istemiyordum. Bizi oraya getiren, "işte bura" dedi. Ben heyecanla kapıyı çaldım. Kapı hemen açıldı ve bekçi, başında takkesi, üzerinde beyaz asiyesi ile karşımda idi. Sevindim. "atatürk nerede?" dedim. Gaz lambası'nın aydınlatığı küçük odadaki yatağı göstererek "Aha yati" dedi.

Çamurla kirlenen büstü vidalarından sökerek eve götürmüş, yıkayarak yatağa yatırmıştı. "Ortalık ışınlansın, götürüp yerine koyacaktım" dedi.

Atatürk sevgisi deyince bu olay aklıma gelir.

Aygaz - Arçelik - Profilo
mamulleri
Tüm Taşımacılık ve Bakkaliyede
Karakas Ticaret
Ağın - Koçam Çarşısında

— SEVİYORUM —

Sen hep sev, sev diyorsun
Bu duyguya tapıyorum
Sevgi denen bu tohumu
Her gönüle saçıyorum.

Dalda kurumuş çiçeği
Erken göçen bir böceği
Hem gündüzü, hem geceyi
Tabiatı seviyorum.

Hem gencini, yaşlısını
Efesini, dadaşını
Garplısını şarklısını
Milletimi seviyorum.

Hem kınalı, hem ojeli
Hem köylü, hem şehirli
İster temiz, ister kirli
İnsanları seviyorum.

Esmerini, sarışını
Ekmeğinin yarısını
Neş'esini ve yasını
Paylaşanı seviyorum.

Sevgi dolsa yürüklere
Cennet olur dünya bize
Katılın bu dileklere
Diyenleri seviyorum

Duygunun en güzeli
Sevgi, sevgi yine sevgi
Sevgi denen yüce zevki
Tadamları seviyorum

Küçüğünü, büyüğünü
Ünlüsünü, ünsüzünü
Hem bu günü, hem de dünü
Yaşamayı seviyorum.

Ahmet SAMUR
Merter
1988

DENİZLE SÖYLEŞİ

Osman GÜLER

Bak deniz, ben Fırat boylarının isyanıyım. Burada olduğuma bakma. Benim gözlerim başka şekiller; kulaklarım başka seslerle doludur. Ak köpüklü dalgaların ayaklarımı ıslatıyor. Oysa gözlerimin önünde sararan ekinlerin dalgalanışı var. Senin imbatlı serin havanı solurken, anımda kekik kokan, ot kokan seher yelini duyumsuyorum. Senin sularında sallanan vücudum, memleket toprağının sıcaklığını, Çayır-Çimenlerinin serinliğini duyuyor. Senin başında martı kuşları süzülür, benim bahçeerimde bülbüller, dağlarımda kartallar uçuşur.

Önümden kürekli, ötede motorlu bir kayık geçiyor. Bir zamanlar Fırat'ı geçtiğim gemiyi düşünüyorum. Sen Fırat'ı bilmezsin. Hep bulanık, hep hırçın akar.. Gemi dediğimiz büyük bir kayıktır. Yolcular hayvanlardan ayrı kaptan köşkünde de kalırlardı.

Elazığ'dan Ağın'a, Şenpınar'a giderken iki yerde gemiden geçerdik. Önce Aşvan gemisinden (Murat üzerinde) sonra da Pağnik gemisinden. Dumlu Dağından gelen Karasu ile Tendürek ve Aladağlarının Murat'ı kucaklaşınca bizim Fırat meydana çıkar.

Fırat geçtiği dağların, boğazların, Ovaların huylarından huy kapmıştır. Hep üzgün, hep öfkeli, hep küskündür. Böyle senin gibi sakın, sessiz halini hiç görmedim. Senin imbatın, Poy-

razın, Günbatın, yıldızın var. Fırat'ın rüzgârı olmaz. Onun dağı vardır. Ovası, vadisi, boğazı, kolu, kanadı vardır. Dağının karına, yağmuruna göre ses verir, kabırır, yıkar, kırar, yuvarlanır, tek-meler, vurur, öldürür. Selâm aldığı günler ve yerler az olur. Ancak o zamanlar insana geçit verir, hak verir, halden anlar.

Şimdi senin koynunda uzak diyarlardan taşınıp gelmiş nice öfkeler, nice acılar ve küskünlükler nitelik değiştirmiştir. sakın, durgun, olgunlaşmıştır.

Senin kıyında ben de anılarımdan, acılarımdan, yalnızlık ve özlemlerimden kurtuluyorum.

Sen 7-8 yaşlarında bir çocuğun toprağından çıkıp şehirde yatılı okulda, acıların alfabetesinden başlaması ne demektir bilir misin? Sana atılan dökülen acıların içinde böylesi var mı? Elazığ ile Şenpınar arası kaç kilometredir. Ne olursa olsun biz Çocuk ayağımızla, gücümüzle iki gün yürüyerek kavuşurduk.

Bir sabah, içinde azık ve giysilerimiz bulunan sırt çantamızla yola çıkardık Elazığ'dan. Kuşluk vakti Hulvenk Gediğinden geçerdik. Çötel köyüne öğle vakti varırdık. Naldöken boğazında eşkiya olduğu bilinirdi. Gündüz gözü ile geçelim diye telaş içinde olurduk. Kayaların arkasından, çalıların dibinden eli silâhlı biri önümüzü kesecek diye titrerdik. Sanki neyimiz vardı soyulacak, ne

hesabımız vardı görülecek, hiç. Sırtımızdaki torbada bir iki somun, bir de köyde giyeceğimiz kundura ile kısa pantolonumuz var. Ceblerimizde 3-5 kuruş han ve gemi parası, o kadar.

Aslan Beyin Ortahanına akşam üzeri varırdık. O gidişimizde ahırda yatmıştık. Hanın köşkü atların nefesinden iyice ısınmıştı. İsmail Beşe'nin muziplikleri ile neşelenmiştik.

Ortahan'ın düzü git git bitmezdi. Aşvan gemisinde çok bekledik. Pulurda konuk edilmeyince yürüdük. Bir kayanın dibinde geceledik. Uykumda "Aba üşüdüm üstümü Ört" diye sayıklamışım. Pağnik'in önünde de gemi yoktu. Ordaki bekleyişde yol arkadaşımız Mehmet'in hastalanmasına, sonunda da ölmesine sebep oldu. Bir de gemi kavgası seyretmiştik. Yolcu: "Bana Horoşlu Ziya derler" deyince gemici de: "Bana da Pağnikli Necmettin derler" diye kabardı durdular.

Bunlar Edremit körfezinde, Fırat insanın yaşamından esintilerdir. iskele gazinosunda Arguan ağzı: "Güzel seni Camakânda görmüşler" türküsü körfeze yayılıyor. Bu türküyü ilk kez köyde, Cirik'te Karaoğlu'nun yanık sesinden dinlemiştim. Delikanlı çağında sevda çektiği günlerin bir akşamındaydı.

Senin bu ıslak kıyılarında, ışıklı sularına dalmış, dolaşırken Fırat kıyısında Hala Oğlu Memil ile oltamıza düşen Çarıkçı balıklarını Kızartıyoruz. Kendim gurbet elde gönlüm sılada işte. Tarla zamanı, Küllü yazıda, öğle paydosunda, alucun altında ırgatlarla halka olmuş, bulgur pilavına kaşık çalıyorum. Toripoh'ta şafak atarken Dayı'nın yüklediği merkebi harmana sürüyorum. Bir başka yıl yaz dinlencesinde, günlüğü bir kuruştan Kösegil'e şahracılık yapıyorum.

Bir balıkçı motoru geçti önümden. Gençler Keskin Otelin önündeki kumsalda ateş yakıyorlar. Karşı kıyılarda Akçay'ın ışıkları parlıyor. Otelde turistler eğleniyor.

Dün akşam Ruhi su komşulara güzel türküler söyledi. Okuduğu Arguan ağzı türkünün hâlâ et-

kisindeyim:

"Bulut kat kat olmuş ayın önüne

gülüm önüne

Giyin elbiseni gidek düğüne

yar nolur nolur

İkimiz de bu dünyanın sonuna

Gülüm sonuna

Beraber düşelim Fırat suyuna

Tohma Çayına

Şehir Yatı Okulunu bitirdiğim yazdı. Köyden Elazığ'a, okuma yollarını aramaya gideceğim." Bir olanak bulamazsam kendimi Fırat'a atarım" diyor anneme. Yol paramı Amcam Kahveci Hüseyin Efendi verdi. Kaptanı kiraladık. Sıkıntılı bir yolculuktan sonra Elazığ'dayım. Beni okutacak olan Millî Eğitim Müdürü başka bir ile tayin olup gitmiş. Valiye çıkıyorum: "Efendim ben, şehir yatı mekline bitirdim. Kimsesizim. Okumak istiyorum..." diye ezberlediğim cümleleri sıralıyorum, esas duruşta. Vali: "Çocuğum, bütün sınavlar bitti. Okulların kayıtları kapandı. Şimdi ben ne yapabiliyim" diyor. Belediye Reisi Hurrem Beye çıkıyorum. Beni Himaye-i Etfal Cemiyeti Başkanı Çabacızade Hilmi Beye gönderiyor. Nihayet barınacak bir yuva buluyorum.

Bak deniz, şimdi senin sıfır metre kıyındayım. Ama o günlerden beri zaman olarak Ağrı Dağından daha çok yükseklerdeyim. Bu kadar uzun yaşamımdan sana hangi bir halimi anlatayım. Yol yürümekle biter de hallerimiz anlatmakla bitmez.

Senin de bana bir diyeceğin var mı? Onu söyle. Deniz bir şiirle yanıt verdi:

"Bu akşam vakti deniz,

O bütün hasretimiz

Sanki gelmiş de dile,

Nedametini sesiyle

Yetmez mi diyor deniz,

Karada çektiğiniz?

YALNIZLIĞIN ŞARKISI

yalnızlığımı yaşıyorum
gecenin sonsuzluğunda
ve sessizliğinde
ve sensizim
umut dolu şîirler yazmak istiyorum sana
sayfalarca
bir şîir ırmağının derinliğinde
kaybolmak istiyorum
ve o derinlikte
hep seni bulmak istiyorum
ya da
bir kasırga olmak geliyor içimden
dünyada ne varsa
herşeyi savurmak
yıkarak
sana ulaşmak istiyorum
biliyorum
ne bir ırmağın
derinliğinde kaybolabilirim
seni bulmak için
ne de
bir kasırga olabilirim
sana ulaşmak için
ama benim şîirlerim ırmak
sevgim kasırgadır
dünya sürdükçe
ne ırmaklar kurur
ne de kasırgalar dîner yüreklerde

Ahmet GÜNDÜZ
Ağın, 1992

ÖREN'DE BİR AĞIN GELİNİ

İfakat BEYDEMİR (ERTAŞ)

Ören, Edremit Körfezinin güney kıyısında yer alan çok şirin bir tatil kenti; Burhaniye İlçesinin Ege Denizine açılan penceresi konumundadır.

İl olarak ta Balıkesir'e Türkiye Coğrafyasından baktığımızda, ne kadar şanslı olduğunu görürüz. Toprağı verimli, Erdek ve Bandırma kapısıyla Marmara Denizine, Edremit, Burhaniye ve Ayvalık kapısı ile de Ege Denizine açılıyor.

Edremit Körfezinin çevresi, yurdumuzun zeytin ve zeytinyağı gereksinimizin 3/4'ünü karşılamakta bugün için. Durum böyle iken Körfez çevresinin o güzelim zeytinlikleri yok olmak üzere. Niye mi... Çünkü, bilinçsizce, yahutta ne bileyim belki de BİLİNÇLİCEdir (öz çıkar açısından) yok edilmeye çalışılan zeytin tarlalarına ve yamaçlara yazlık evler, villalar, altyapıları bile düşünülmeden siteler yapılıyor. Hem de büyük bir hızla ve sanki birilerinden, bir yerlerden kaçırılır gibi... Dilerim, kıyılarımızın verimli topraklarını ve bu altın değerindeki bitki örtüsüyle ürünlerini korumak için gerekli yasal önlemlerin alınmasında gecikilmez.

Ören; adı insana hüznün veriyor ama, kendisi öyle değil. Yeşilin her tonunun görüldüğü, cıvılcıvılcı, havası ile, denizi ile adeta bir yeryüzü cenneti. Balkona oturup, Körfezin kuzey kıyısı boyu-

ca uzanan Kaz Dağlarından, denize doğru batan güneşin ufukta bıraktığı kızılığın seyrederken, hafif bir esintiye takılarak gelen hüzünlü bir saksafon sesiyle insan adeta büyünleniyor.

Bu güzel maviliğin biraz ötesinde, şimdilerde bizim olmayan suların, adaların ve başka zeytinliklerin varlığını düşünmenin, kalbimizin derinliklerinde inceden bir sızıyı yaratmaması olanaksız.

Bu verimli toprağın, dağları ve yamaçları güzelleştiren yeşilliğin, yurdumuzun diğer yarısında yok denecek kadar az oluşu, kalbimizin de bir yarısını kıskandırmıyor dersen yalan olur.

Egelerde toprağın verimi, doğanın yeşili varsın çok olsun, kalbimizin bir yarısı varsın kanasın, o ki tanrı böyle istemiş... Benim ak yamaçlı, tozlu yollarından ulaşabildiğim, yayla çiçeği kokuşlu yörenin sevecenliği, insan sıcaklığı ve sevgisi de buralar da yok.

Manisa'nın Temmuz sıcağı bunaltıcı olmağa başlayınca, herkesler kaçırsın şehirden. Kimi Sultan Yaylasına taşınır Manisa Lalesi toplamak için, kimi de kıyılara yığılır kumsaldan renkli taşlar toplamak için.

Geçen Temmuz ayında biz de kaçtık deniz kıyısına. Ören. Iık görüyorum Ören'i. O şirin evle-

rin hepsi p
meğer. Tuta
yaşayabilece
Kentin bira
dörtüyl ağz
gölgesinde i

Zili çaldı
Yaşlıca bir
Ağın usulü
nayıverdi. I
anlaştık. E
aşağı indik

- Teyze

- Yozga

- Ben E

- Benir

- Elazığ
kazasından

- Ya...
beyim de n
Gelliriyim.

rin hepsi pansiyon olarak kiraya veriliyormuş meğer. Tutabileceğimiz ve içinde rahatça bir süre yaşayabileceğimiz bir ev bulmamız çok zor olmadı. Kentin biraz dışında, denize karşı önü açık, dörtyol ağzında ve koca bir okaliptus ağıcının gölgesinde iki katlı bir ev.

Zili çaldık. Üst kat, 7 nolu daire, kapı açıldı. Yaşlıca bir teyzecik. Başında oyalı bir tülbent. Ağın usulü bağlamış. Hemen kanım kaynayıverdi. Konuştuk, evi de çok beğendik ve anlaştık. Eşim ve oğlum eşyaları getirmek için aşağı indiklerinde merakımı yenemeyip sordum.

- Teyzeciğim, nerelisiniz.
- Yozgat'lıyım. Siz nereliniz kızım.
- Ben Elazığ'lıyım teyzeciğim.
- Benim beyim Elazığ'lıydı.
- Elazığ ilimiz olur, ben aslında Ağın kazasındayım.
- Ya... demek Ağınlısın kızım he, benim beyim de nur içinde yatsın Ağın'lıydı, ben Ağın Geliniyim.

- Teyzeciğim, beyiniz Ağın'da kimlerdendi, biliyorsunuz.

- Yavrum, kayınpederim gillere ÇARKACIGIL derlermiş.

- Annem olsaydı tanırdı mutlaka.

- Hakim Nurettin Doğan var Paynikli, benim oğlumun tayinini yaptırdı. İzmir'i tanırımısın.

- Tanırım ya teyzeciğim, akrabamız olur hem.

Teyze ile sarıldık. İkimizin gözlerinden sıcak, sıcak, hasret özlem dolu damlalar düştü.

Bir hafta kaldık teyzenin evinde. Her sabah, biraz ilerimizdeki oğlunun yazlığına çiçekleri sula- mağa giderdi. Dönüşte gelir, balkonda otururduk. "Şunu tanıyormusun." "Evet". "Onlara kimgil der- ler." "Bilmiyorum ki."

Sorduk sorduk birbirimize, daha yakınlaştık. Günler çabuk geçti. İki akraba gibi ayrıldık. Dilerim Lütfiye teyzeyi bir daha görebilirim.

Manisa 20-7-1992

Teşekkür

Eşim Mahmut Nedim Gencosman'ın ölümü üzerine, o'nu anan yazılar yazan, bu yazıları basan dergimize, mektup telefon ve telgrafla başsağlığı di- leyenlere, yanıma gelmek zahmeti ile acımızı paylaşanlara, dergimiz aracılığı ile teşekkür ve saygılarımı sunarım.

Münüre GENCOSMAN

KUTLU OLSUN DÜĞÜNÜN

Kızım Lâle'ye

Mini mini bebektin kolumuzda daha dün,
Günler geceler geçti, sevgimizle büyüdün.
Bitirdin okulları, başarıyla öğündüm.
Evleniyorsun bugün, kutlu olsun düğünün.

Çok yakışmış gelinlik, aman solmasın yüzün,
Tanrım hep mutlu kılsın, vermesin bir an hüznü.
Mutluluktan uçalım, şimdi en mutlu günün,
Evleniyorsun bugün, kutlu olsun düğünün.

Bölüşün ekmek gibi, sevgiyi öğün öğün,
Sevin bütün dünyayı, kederinizi bölün.
İRFANİ az söyle ki, değmesin senin sözün,
Evleniyorsun bugün, kutlu olsun düğünün.

İrfan NİKSARLI

28. 10. 1987

TEŞEKKÜR

Dergimizin 92/9. sayısının tüm basım ücretini ödeyen, bize yardımlarını esirgemeyen

FORS TURİZM İŞLETMELERİ

Sahibi Ağın gelini Ruhsar ve Ülvi SAKALLIOĞLU'na en içten teşekkürlerimizi sunarız.

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği

Fors Turizm İşletmeleri:

Ziya Gökalp Bulvarı No: 9/3 ANKARA

Tel: 435 80 31 - 32 - 33 - 34

ÇOK CİDDİ BİR ŞAKA

Şeref Bedri ERDEM

1963 yılında görev gereği Ağın'a gittiğimde oradaydı. Herbiri öğülecek, sevilip sayılacak özellikleri olan genç ortaokul öğretmenlerinden birisi olarak...

Ortaokul Matematik Öğretmeni Ekrem POLAT...

Ağın, Ağın'lı O'nu. O, Ağın'ı ve Ağın'lıyı yürekten seviyorlardı. İyi bir öğretmen, iyi bir insan, iyi bir arkadaştı...

Kendisi ve çok değerli genç eşi Ağın'ın potasında erimiş, Ağın'lılaşmışlardı. Düğünde, dernekte, Ağın için o zamanlarda yapılmaya çalışılan her çalışmanın içindeydiler.

1966-67'lerde tayinle Ağın'dan ayrıldığını sanıyorum.

O tarihlerde ben de gurbete çıkmış bulunuyordum. Bu zaman aralığında, ekrem POLAT'la hep haberleştik.

1969-70 yıllarında kendisini Ma'atya'da buldum. Önce lisede öğretmen, sonra Milli Eğitim Müdür Yardımcısı olarak Ağın'lıların mahallesinde, bir Ağın'lının evinde oturuyordu. O zaman aday olsa kendisini Malatya'dan milletvekili seçecek kadar Palu'lu hemşehrisi, eşi-dostu olduğu halde bizimkilerin içindeydi. Bizimleydi, bizimdi, benim beğendiğim, niteliklerine saygı duyduğum ve çok sevdiğim bir arkadaşım, dostumdu.

Şimdi birileri gelmiş, bu adama "ÖLDÜ" diyorlar. Hayır. Bu ciddi olamaz. Mutlaka bir şakadır, bu... Kimse Ekrem Polat gibi şaka yapamaz. Bir şaka ki yenilemez, yutulamaz... Belki gerçekten ölmüştür. Dostlarına bir şaka olsun diye... Ölsün!.. Ölse de unutulamaz. Ağın ortaokulu Ekrem öldü diye boş mu, kalacak? Ağın'a nice öğretmenler gelmiş gitmiştir, daha nicesi gelir, gider... İçimi yakan nedir, bunu bilenler bilir. Kuşaklar boyu, Ekrem gibisi, gelebilemez...

Birbirimizden çok uzaklarda bulunduğumuz o yıllarda hep mektuplaştık. Küçük, büyük her olup biteni birbirimize yazmışızdır. Acemilikler, bocalamalar, olumsuzluklar, imkansızlıklar... Bunlarla mücadeleler. Her olay, her olaya O'nun bakış şekli, çözüm arayışındaki içtenlik, her problemi çözmede illa ve mutlak başarı ve başardıktan sonra başarının onurunu bir başkasına sunma çabası, başarıdaki kendi şeref payını illa bir şakaya çevirmesi...

Ağın Ortaokulunda öğretmenlikten Malatya Milli Eğitim Müdürlüğüne gelmesi fırtınamsı bir yükseliştir. Malatya'da M. E. Md. iken gittiğimde gördüm ki, hiçbir dış etki Polat'ın çelik yapılı karakterinde olumsuz etki yapamıyor.

Bilenler biliyor. Ben bilmeyenlere bir altın yürekten söz etmek istiyorum ki, som altın O'nun yanında bakır kalır...

Bir doğruyu arayış, bir özveri, bir candanlık, bir içtenlik bir şaka anlayışı, bir şakalaşış... İnanın hiç abartmıyorum, eşi, emsali az bulunur bir yaratılış!..

Biz muhaliftik. Hiçbir yerde yanımı tutmamıştır. Oyunda, tartışmada zıd taraflarda olmuşuzdur. Karşımda olmak, beni yenmek tutkusuydu. Olmadık şeylerden, görenin, dinleyenin, okuyanın kahkahadan kasığı çatlayacak espriler çıkarırdık.

Yıllar sonra Ağın'da bir sohbette, bir grup misafire birkaçını anlattım, Ekrem'le birkaç şaka, ortamı sabaha kadar kahkahaya boğdu. Misafirlerden biri gerçekten bayılacaktı. Ekrem belki ölmüştür ama sohbette bulunanlar yaşamaktalar.

1983'te kendisine karşı bağışlanmaz bir hata yaptım. Özrüm vardı ama hiçbir özürün kurtaramıyacağı duruma düşmüştüm. Başka kim olsa asla bağışlamazdı. Ekrem Bey de bir süre, küsmüş gibi, yaptı. Sonra bir gün koluma girip,

evine yemeğe götürdü. Yolda söyledikleri, aşağı-yukarı: "Sen konuşulacak adam değilsin, ama, ne çare ben küsecek adam değilim." idi. Gerçekten de Ekrem küsecek, küsülecek biri değildi.

Bu yazı bir ağıt değil.

Ekrem İnşaallah ölmemiştir.

Eğer Ekrem ölmüşse bu yazı gençlere bir çağrıdır. Bu gençlere Ekrem Polat gibi olma çağrısı... O'nun gibileri azaldıkça dünyanın güzelliği azalıyor demektir.

Ekrem Polat gibi olmak ne mi, dir?

Hiç yalan söylememektir.

Hiç vaadinden dönmemektir.

Durmadan, yorulmadan çalışmaktır.

Şartlar ne olursa olsun başarmaktır.

Başardıktan sonra onunla öğünmemektir.

Uçsuz bucaksız hoşgörölüktür.

Alçak gönüllölüktür.

Gönlün bir sevgi hazinesi oluşudur.

Ucuz, peşin, komprime düşüncelerden kaçmaktır.

Gerçeği kendi aklınla arayıp bulmaktır.

Kendi bulduğun gerçeğe sahip çıkmak, zoru görünce bırakıp kaçmamaktır.

Ekrem Polat gibi olmak, ölmekle ölümü yaşayanlara kolaylaştırmaktır.

Ekrem bey İnşaallah ölmemiştir. Öldünse bu yaptığın çok ciddi bir şaka oldu. Yüreğim öyle yanıyor ki, gülemiyorum. Dünya sensiz çok sevimsiz olacak. Ne çare senin gibi ölemiyorum.

DÜNDEN BUGÜNE AĞIN GECESİ

Yazan: İsmail BEYDEMİR

1992 Temmuz ayı ortalarında, Ağın'ın halkbilim ürünlerinden, unutulmuş oyun ve türkülerini canlandırma düşüncemizi benimser bir grup oluşturduk. Ahmet Samur, Ruhi Serttaş, Erdoğan Aydoğmuş, Nihat Yandımata ile oluşturduğumuz beş kişilik grup ile, daha önce konuyu görüştüğümüz Belediye Bşk.na yazılı olarak başvurup, manevi desteklerini aldık. Durum Bele-

diye aracılığı ile, anons edildi, yazılı duyurular yapıldı. 31 Temmuz 1992 gününden başlayacak çalışmalarımıza aday çağrıldı. Bu arada, unutulmuş bulunan tirnanna ve üçayak oyunlarının figürlerini saptamak üzere Vahşen'e gidildi, bu fırsatta da Vahşen video görüntüsü alındı. Daha sonra bu görüntü saptaması işlemi tüm köyleri içeren bir süreçte tamamlandı. Bu konu Dergimize; sayın Ahmet Samur aracılığıyla yazılacaktır.

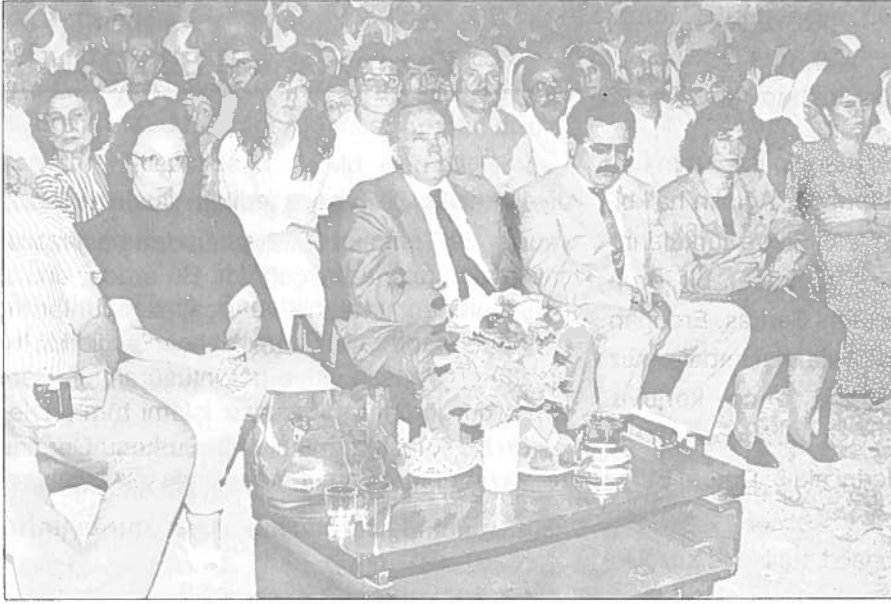
Gecemizi Onurlandıran Sayın Valimiz Doğan ÜNLÜSOY

31. Temmuz 1992 de Ağın Yatılı Bölge Okulu salonlarında başlayan çalışmalarımız, daha sonra Ağın A. Lütfi İlkokuluna alındı. Çalışmalara çoğunluğu kızlardan oluşan onbeş kişiden çok gençlerimiz katıldı. Bu çalışmalarda koroya konulan sekiz türküden birisi, Çorlu Memedin gazel toplamaya gelen bir gelinin, güzel gazelli bir mişmişin altında, türkü söyleyip gazel toplaması oynarken söylediği "çeşmede sesin alsam buy buy buy buy buy buy buy" türküsü idi. oyun-

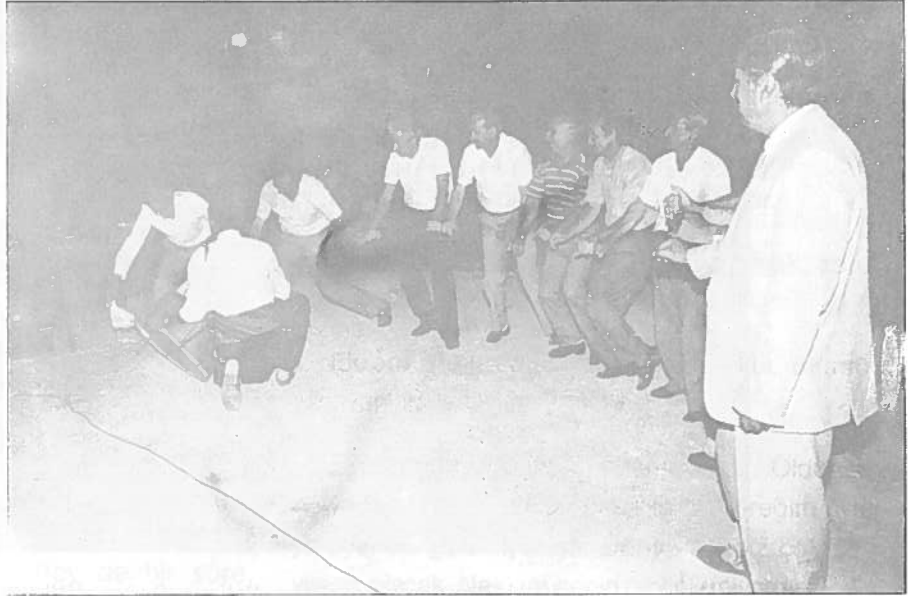
larımızı da; ağır goloynu ile giriş, leylani, büyük cevüzün dibi, üç ayak, tombulum'dan oluşan birinci bölümü ve mayalı halay, tırnanna ile öz be öz Ağın oyunları, tenekeye un bastım Akçadağlıların oyunları ile sürdürüp, gene ağır goloynu ile oyun yerinden çıkılacak şekilde düzenledik. Oyun düzenlemeleri ve Koro yönetimi Ahmet Samur, müzik de Ahmet ve Önay'ın eşliklerinde tarafımız-dan yapıldı. Programa ağırlığını koyan eski oyun ve türkülerimizin varlığı nedeniyle;

adını DÜNDEN BU GÜNE AĞIN adını koyduk. Gösterinin yapılması için konulan güne dek, onbeş çalışma yapabildik. Ancak oyun ve koroya katılan gençlerimizin, Ağın'a olan tutkuları, işe ciddi tutunulmayı ve başarının sırrını oluşturdu. Bu kısa dönemde beklenenin çok üstünde bir başarı görmenin kıvancını, tüm Ağın'a yaşattılar.

Gösterinin yapılacağı 21. Ağustos 1992 gününe dek, bir çok toplantılar yapıldı. Ancak zamanın darlığı nedeniyle, Ağın dışındaki hemşerilerime çağrı yapılamadı. Biz bu yılı

Onur Konuklarımızdan Bir Bölümü

Yaşlılar Oyun Ekibi

Oyun Ekibimiz Sahnede

Ekim yılı olarak tasarladık ve gelecek yıllarda erken başlayıp, genişleyecek bir olaya tohum attık. Bu böyle bilinip, bizim de gördüğümüz eksiklerimizin bağışlanmasını içtenlikle diliyoruz. Gösteri gecesi için, İlçe Kaymakamlığına çıktığımızda, sayın Kaymakamımız bizden önce birisi görevde bulunan öğretmenin ilçemiz müftüsüyle birlikte Müftülük kanalı ile, camiye yakın olması gerekçesini öne sürerek, Ağın parkına izin verilmemesini istediklerini söyledi. Biz de namaz saatinin dışında böyle bir sakıncasının olmayacağını bildirdik; gecenin 21. 30'da başlamasına izin aldık. Aynı öğretmen hemşerimizin gösteri gecesi sabotaj ve makineli ile tarama önerisine (konuştuğu dinselci gruptan yalnız bir sayın ve sevgili hoca hemşerimizin ayıpladığını) duyup üzüldük. Bunun dışında geniş taktir ve sevgi gördüğümüz tüm Ağın'lılara, daha iyi gösteriler sunmaya kendimizi borçlu sayıyoruz ve de balın içine düşen bu sineği önemsemiyoruz.

Bu gece için çağrılan Sayın Elazığ valisi, Doğan Ünlüsoy gelmeleriyle bizleri onurlandırdılar. Feribot karşısında kalabalık bir Ağın'lı grubu ile karşılanan sayın Vali'miz, oyunlarımıza katılarak da bizleri şenlendirdiler. Alınan izin gereği istiklâl marşı ile açılan gecemiz, konuşmalar ve şiirler okunarak sürdü. Koro gösterisinden sonra, sayın rahmetli Zeynep

Özmen ablamızın şiirlerinden bir demet sergilendi. Funda Koçer ve Sivas'lı bir konuğumuzca gösteriye alınan gelin kaynana atışması çok beğenilip alkışlandı.

Başını Bahattin Yandımata'nın çektiği, bir yaşlılar oyun grubu tu-luat olarak yer aldı. Bir çeşme başı eğlentisi gene bu çerçevede sergilendi. Çalışmalarımızı içeren oyunlarımız yerel giysiler içinde özellikle kız oyuncularımızın çokluğu nedeni ile, geniş alkış topladı.

Sonuç: Ağın Şenliği işte böyle olur dediler. Beğeni ve takdir dolu övgüler aldık. Ağın'da Ağın'ı yaşamanın kıvancını hepimiz duyduk. Tüm giderlerin dışında Derneğimize üç buçuk milyon gelir sağladık. Gelecek yılların tohumunu ektik. Ağın'ın da kendine özgeligi vardır bilincine merdiven dayadık. Daha sergileyemediğimiz bir çok folklor ürünlerimizi, gelecek yıllara anamal olarak tutuyoruz, el bizden destek hepimizden diyoruz.

Bu geceyle ilgili Savaş Beydemir'in çektiği fotoğraflara bakıp, gecemizi görmeyenleri de bir kindik sevindirmek istedik. Bu gece ve bu çalışmalara emekleri geçen başta, Ahmet Samur olmak üzere, Necdet Oğuz, Edip Oğuz ve sayın eşi, Nihat Yandımata, Milli Eğitim ve Halk Eğitim Müdürleri, Ersan Gündüz, Ahmet Gündüz, Kıvaç ve Önder Samur'lar, Ahmet Erdoğan, Yaşar öğretmen, Klarinet Ahmet ve davulcu Önay Yay, Lise Md. Turan Oğraş, İlkokul Md. Mehmet Çelenk, El Sanatları Md. Hamit bey ile, adlarını tek tek sayamadığımız kız ve erkek oyun ekibimize saygı ve sevgilerimizi sunarız. Ayrıca oyuncu gençlerimizin parkın hazırlanması ve sahne düzenlenmesiyle yaptıkları hizmetleri, tüm taşıma işlemlerini bedenen ve arabası ile çalışarak yapan Suat... Serttaş'a, gelişleriyle Ağın'ımızı onurlandıran Sayın Valimize saygılarımızı sunarız.

Gelecek yıllarda, daha güzel, daha geniş Ağın Şenliklerinde bulunmak istemimizle.

AĞIN

5. Eylül 1992

BİZLER NERELİYİZ

(Vahşenli) Uğur KAYA

Yenimahalle Endüstri Meslek Lisesi 3. Sınıf Öğrencisi

Hep Ağın'lı olmamızdan gurur duyar övünürüz. Haklıyız tabii ki Yeşil Ağın gölüyle insanıyla bir başka güzel.

Ama bir sözde Ağın'lılar bu güzelliklerle dolu yerin kıymetini bilemiyoruz. Belki Türkiye'nin en zeki insanları okuma yazma oranı nerdeyse %100'lerde olan, kendi oturduğu veya arasına geldiği, suyunu içtiği, meyvesini yediği havasını soluduğu AĞIN'LILAR size sesleniyorum. Bu kaddarmı duyarsız kalacaktık Ağın'lı böyle boynu bükük mü bırakacaktık. Bir Ağın'lı olarak Ağın'a memleket borcumuz var. Bizim ecdadımız burda yaşamış bizim bugünlere gelmemiz için ellerinden geleni yapmışlardır. Ne zorluklar çekmişlerdir. Bütün bunları bildiğimiz halde bana ne deyip kendi hayatımızı sürmek bir Ağın'lıya yakışmaz. Misafirperverliği ile ünlü Ağın niye kendi memleketine kendi hemşerisine aynı hoşgörüyü göstermiyor. Bizler hepimiz kardeşiz ayrılık olmaz böyle çatışmalar sürdükçe milliyetçiliğimizi sağlamadığımız sürece bir yere gelemeyiz.

Sorumsuzluğumuzun duyarsızlığımızın en güzel örneği DERGI, Bizim dayanışmamızı sağlayan çok uzaklarda olan Ağın'ımızdan haberleri doğru biçimde öğrenmek için çıkan dergimizi almaktan bile aciziz. Ağın'lıların hiç bu duruma geleceğini bilmezdim. Hep Ağın'lı olmaktan gurur duyar, övünüyordum, şimdi anlıyorum ki bütün bunlar bizlerin yüz karasıdır. Bu sözlerim hepinize değildir. Bazı büyüklerim var, Onlar Ağın için ellerinden geleni yapıyorlar, yoktan var çıkarıyorlar, bu kişilere yürekten çok teşekkür ederim. Biliyorum bütün hemşerilerim bunları yapar. AĞIN için ölür ama işte maalesef bu noktada tembel kalıyoruz.

Neden oluyor, bütün bunlar neden

Geçiyor günler düzelmeden

Hemen şimdi bugünden kalkan

Kalkındıralım ağını hepimiz birden

Sözlerime üzülerek son verirken hepimizin nereleli olduğumuz haykırmak için; Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Hepimiz elele olalım dayanışmamızı güçlendirelim güzel Ağın'lı yarınlara için şimdiden yardımlaşalım.

İNANSAN DA İNANMASAN DA

Peril ÖZERGÜN

Yollar uzun geliyor bana
Özlem yitiriyor benliğimi
Sana bağlandığım anda
Kalbim çarptı senin için o anda
Sen inansan da inanmasan da

Seni sevdim, bağlandık bir anda
Dayanamıyorum artık gel
Gel bir tanem en kısa zamanda
Her an yanımda olman
Mutlu ediyor huzur veriyor bana
Sen inansan da inanmasan da

.....?

Hayat insan sevdikçe güzelleşir
Dostluk değer verdikçe gelişir
Kuru bir çiçek suladıkça filizleşir
Aşk?
Omu? Ancak kıymeti bilinirse gelişir.

Gençlerin Sayfası

NEREDE

Nerede
Hani değer verdiklerim
Kıymetini bildiklerim
Kendimden çok özveriler vererek sevdiklerim
Nerede? Yok
Yok çünkü artık onları seven,
Değer veren, kıymetlerini bilen
Bir enayide yok.

AYRILIK

İki ayrı dünyanın insanlarıydı
Sevgileri bir aldatmaca bir kaçamaktı
Uzun sürmedi.
Yanlış çarpık bir ilişkinin
Başlangıcı isyan, sonu ayrılık oldu.

ANNENİN SESİ

İki canlıyım ben artık
Ufak bir varlık taşıyorum karnımda
Konuşuyorum zaman zaman ben hep o
varlıkla
Beklerken sevgiyle merakla
Hissediyorum nefesini bağrımda
Yer içerken
Paylaşıyorum yaşıyorum ben o çocukla
Duyar gibi sesini
Görür gibi o güzel gözlerini
Hasretiyle yaşıyorum

ANAM

Artık ağlamam anam
Çünkü sen rahatsın
Yüzünü göremem artık
Çünkü sen kara topraksın
Yavrularını bıraktın
Kadir Mevla'ya ulaştın
Günahlarını temizleyip
Gül bahçesine yerleştin

Çocukların Sayfası

BENİM BEBEKLERİM

Serpil CÖMERT
İlkokul 2. Sınıf

Benim çok bebeğim var.

Bir tanesi Ana Ana bebek. Bunu teyze anam
aldı Teyzem anam, beni hep anam anam iye se-
viyor bende onun aldığı bebeğe ana ana bebek
adını koydum.

Bebeğimin birinin de adı gelin bebek. Onu
annem aldı. Gelinlik giydiği için ona gelin ebek
adını verdim. Gelin bebeğimin beyaz gelinliği
var. Gözünü de tülle örtmüş ama mavi gözleri
sarı ipek gibi saçları hep gözüküyor.

Bir da arap bebeğim var. Onu anne annem
aldı. Arap bebeğimin rengi kapkara, bembeyaz
dişleri ıslıl ıslıl gözleri kıvrık saçları var.

Babam da barbi bebeğimi aldı. Barbi bebek
çok uzun boylu, hem de balerin. Bacakları
bükülebiliyor.

Ben bebeklerimi çok seviyorum, hiç
dövmüyorum saçlarını tarıyorum. Onlar da hiç
yaramazlık yapmıyorlar. Ama barbi bebeğim hiç
uyumuyor.

HABERLER

- Uzun süredir İstanbul'da hastanede tedavi görmekte olan, AĞIN'lı ozanlarımızdan Yıldırım Niyazi Gencosmanoğlu, 21. 8. 1992 günü vefat etmiştir. Merhuma tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.
- ☆
- Sami Yüzbaşıoğlu'nun kayın babası, Birgen Yüzbaşıoğlu'nun babası, Hüseyin Avni Menkü 19. 9. 1992 günü İstanbul'da vefat etmiştir. Ölüye tanrıdan rahmet, yakınlarına başsağlığı dileriz.
- ☆
- Sarı gilin Sabahatin'in oğlu, Tayfur-Aytün Sarıoğlu çiftinin, 29. 7. 1992 günü, Burak adı koydukları bir oğulları doğmuştur. Analı babalı büyümesini diler, yakınlarının gözünü aydınlarız.
- ☆
- Kore gazilerinden hemşerimiz emekli yüzbaşı Halit Hocaçoğlu, Dünya Muharipler Federasyonu tarafından, Varşova'da düzenlenen "Orta ve Doğu Avrupa'daki Değişiklikler Muaceresindeki Muhariplerin Durumu" konulu konferansa katılmak üzere, beş kişilik bir grupla birlikte, 17 Eylül 1992 günü Polonya'ya gitmiştir.
- ☆
- Numan Gençaydın'ın torunu Nihal-Zafer Gençaydın'ın kızları Özgür ile Bahadır Aksarı, 28. 8. 1992 günü, Ankara Gölbaşı TEK Sosyal Tesisleri Lokalinde evlenmişlerdir. Bir yastıkta kocayalar.

- Filiz Adem ile Abdullah Nadir Eryiğit 4. Eylül 1992 günü İzmir Karşıyaka Nikah Salonunda nikahlanmışlardır. onlar da bir yastıkta kocasınlar.

AĞIN'dan HABERLER

Mehmet ÇUHACI

- İlçemiz kaymakamı Sayın Hasan YİĞİT, Mal Müdürü Sayın Osman ÖZÇATAL ve Milli Eğitim Müdürü Sayın Nazmi ÖZBEY, başka yerlere atanmışlardır.
- ☆
- Boşalan Kaymakamlık makamına Sayın Hürşit KUŞ atanmış ve gelerek göreve 18. 9. 92 günü başlamıştır. Kendilerine Derneğimiz ve Dergimiz adına, hoş geldin diyor görevlerinde başarılar diliyoruz.
- ☆

- Boşalan Mal Müdürlüğüne Arguvan Mal Müdürü Sayın Hüseyin TOPÇU atanmış ve görevine başlamıştır. Kendilerine Derneğimiz ve Dergimiz adına hoşgeldin der, başarılar dileriz.
- Boşalan Millî Eğitim Müdürlüğüne, İbrahim Uçunkaya Lisesi Müdürü, Sayın Turan ORBAŞ vekalet etmektedir.
- İlçemiz Şıhlar Köyü (Balkayası) İlkokulu, öğrencisi olmadığı için, kapatılmıştır.
- Lollar Mahallesinden Vahşen'e giden, Şehit Mehmet Yavuz Caddesi, Ağın Belediyesi tarafından betonlanmıştır.
- Ağdunut Köyünde, öğrenci yokluğundan kapanan İlkokul çağında ondan çok çocuk varken, okulun açılmadığı köylülerce söylenmektedir. İlgililerin bu duruma eğilmesini Derneğimiz adına rica ederiz.
- Uğungil Mahallesinden rahmetli Noman Omay Amcamızın oğlu Farhettin OMA'Y'ın eşi, Mehtap'ın anası, Süreyya BİLİR, Fikret ve Hikmet'in yengeleri Necmiye OMA'Y, 4. Mart 1992 günü Elazığ'da vefat etmiştir. Ölüye rahmet tüm yakınlarına başsağlığı dileriz, nur içinde yatsın.
- Nohutlarımızdan bol bol paylarını alan karakargalarımız, payam ve bostan işlerini de tamamlayıp, ceviz ortaklığına başladılar. Osmanbaşı ve Hekamat kayalıkları ceviz kabuklarıyla gene dolmakta, İlçe Tarım Örgütüne minnet duygularını sunan kargalara, tüm AĞIN'lılar söğerken, gelecek yılda olsun bu ilfete bir dava bulunmasını dilemektedirler.
- Barajların keçlik sökülmesi yolunu kesmesinden, evcükler yapılmamakta, çalılar kesilmediği için açığa durumuna gelmektedirler. Bulgur haslama için aluç ve sürsülükler bulgur odunu olarak kesilmediğinden, Hekamat, Aluşağının başı, Osmanbaşı çalı-sürsülük-aluç ormanlığına dönüşmüştür. Bu ağaçlar ayıklanırsa, ağaç olmaktadır, halkın ilgisini beklemektedirler.
- Ağustos ayının son haftasında, Mendürgü Köyünden Zekeriya adındaki hemşerimiz, Elazığ'dan getirdiği bir çocukla, Pul'dan köyüne giderken dağ başında öldürülmüş olarak bulunmuşlardır. kalashnikof makineli tüfekle taranan merhumların, kimler tarafından öldürüldüğü bilinmemektedir. Ölenlere rahmet, yakınlarına başsağlığı dileriz.

TÜM HEMŞERİLERİMİZİN DİKKATİNE
AĞIN'DA BİR RAKAMI İLE BAŞLAYAN TELEFON NUMARALARI İKİ OLARAK
DEĞİŞTİRİLMİŞTİR, DUYURULUR.

MALATYA ve ELEZİĞ'dan AĞIN'a Kalkan Otobüslerle Feribot Saatleri

Elazığ'da Çemişkezek-Ağın Garajı'ndan;

Sabah : 8.30 da Ağın'a
Akşam : 16.00 da Ağın'a

Ağın'dan;

Sabah : 7.00 de Elazığ'a
Öğlen : 14.00 de Elazığ'a

Malatya'da Yeni EFE, Garajı'ndan:

Sabah : 7.00 de Ağın'dan Malatya'ya tek servis öğlen 14.30 da Malatya'dan Ağın'a tek servis.

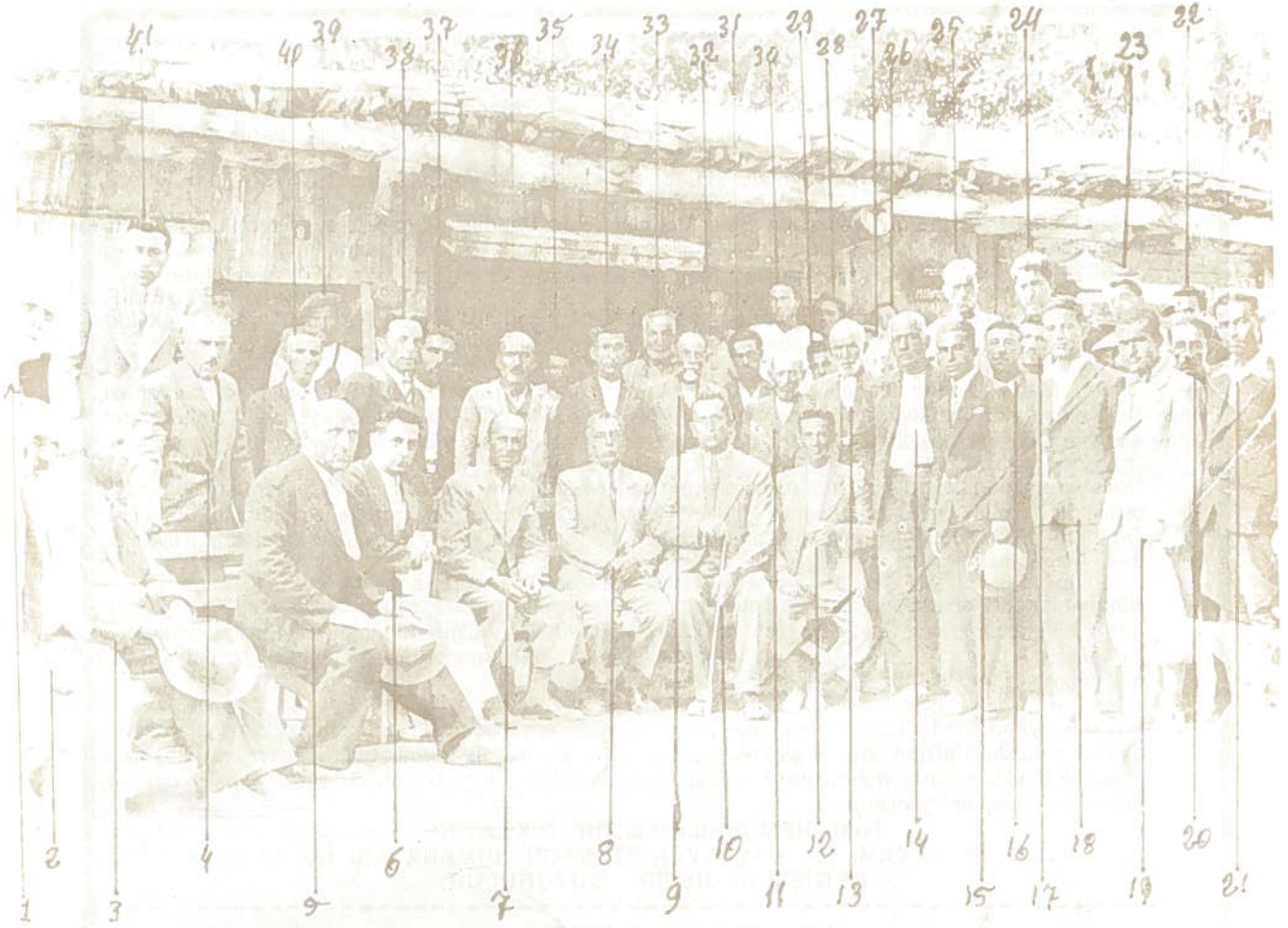
Yeni Feribot Saatleri

Ağın Yönünden Karşıya

7.30
9.00
11.00
13.00
14.30
17.00

Karşıdan Ağın Yönüne

8.30
10.30
12.00
14.00
16.30
18.00

Ağın Dergisinin 1992/2 Sayısının Kapak Fotoğrafında Bulunanların Adları

1. Toço Dayı
2. Sadık Gencosman
3. Öğ. Ahmet Tuncer
4. Öğ. Mustafa Kabasakal
5. Öğ. Halim Özkul
6. Öğ. Reşat Ergönül
7. Öğ. Hüseyin Özügürler
8. Öğ. Hacı Ali Bey
9. Hacı Ahmet Niksarlı
10. Öğ. Neşat Delikanlı
11. Memeş gilin Şükrü Şen
12. Öğ. Nuri Beyay
13. İbrahim Özkul (İbik dayı)
14. Ömer Lütfi
15. Öğ. Sami Ünal
16. Asım Ağın
17.
18. Öğ. İbrahim Başar
19. Öğ. Hayrullah Fırat
20. Nuri Modan

21. Vehbi Özmen
22. Öğ. Hüseyin Tuncer
23.
24. Öğ. Latif Yurtçu
25.
26.
27. Memeş gilin Remzi Şen
28. Küçük berber
29. Sabri Baykut
30.
31. Hoca gilin Mustafa Berikman
32. Eğitimci Mevlüt
33. Mehmet İsbanaççı
34. Mehmet Serttaş
35. Dırıkkö gilin Müslüm Dirlik
36. Memülağa gilin Ahmet Alp
37. Hüseyin Özkul
38. Kemal Erbil
39. Adıgüzel Beydemir
40. Toço dayının damadı, Tahrirat Katibi Fevzi Üstündağ
41. Saadettin Soylu

Not: 1. Tanınmalar Rahmetli Sadettin Soylu, berber Gencaga, İsmail Beydemir ve Vakıf Özkul tarafından yapılmıştır.
 2. Arka plandaki dükkanın tabelasında (PERUKAR MEHMET) yazılıdır.
 3. Fotoğrafta tanınmayanlar dışında, hayatta kalan bir tek Vehbi Özmen vardır.